

Sociālo stāstu veidošana

Materiālu sagatavoja PII "Pasaciņa" vadītājas vietniece
izglītības jomā Kristīne Krastiņa

Sociālie stāsti

Sociālie stāsti ir metode, kas palīdz bērnam tikt galā ar izaicinošām vai apjukumu raisošām situācijām.

- Kas notiek?
- Kāpēc citi tā rīkojas?
- Kas jādara viņam pašam?

Sociālie stāsti palīdz

- Pielāgoties jaunai videi;
- Saskatīt iespējas kā sadarboties ar citiem;
- Atpazīt un veselīgā veidā izteikt savas emocijas;
- Attīstīt spēju pārvaldīt savas emocijas un kontrolēt tās;
- Saskatīt alternatīvas uzvedības un pārvarēšanas stratēģijas;
- Palīdz veidot pozitīvas uzvedības modeli;
- Māca apgūt sadarbības prasmes, empātiju un personīgās telpas izpratni.

Ikdienas izaicinājumi

- Jaunu draugu iegūšana;
- Rotālietu koplietošana;
- Savas kārtas gaidīšana;
- Kārtība grupā, laukumā un iestādē;
- Vispārpieņemtās uzvedības normas (tikumus un vērtības).

Sociālo stāstu ieviešana pirmskolā

Skolotājam ir izšķiroša loma stāstu integrēšanā

- Stāstu integrēšana mācību procesā;
- Veido stāstu atbilstoši pašreizējiem izaicinājumiem;
- Stāsts kļūst par daļu no rutīnas;
- Ieplānots laiks lasīšanai;
- Pārrunas par redzēto, dzirdēto;
- Atbalsts uzvedības stiprināšanai;
- Pieejamība;
- Galvenais – konsekvence.

Ieteikumi veidojot sociālo stāstu

- Fokusējieties uz vienu lietu;
- Precīza un strukturēta informācija;
- Īsi un vienkārši teikumi, kuri ir formulēti pozitīvā veidā;
- Vizualizēt – reālistiski un vienkārši attēli;
- Valodas maniere –pozitīvs runas tonis;

Izveidotie sociālie stāsti

Tēmas: tiks izlozētas

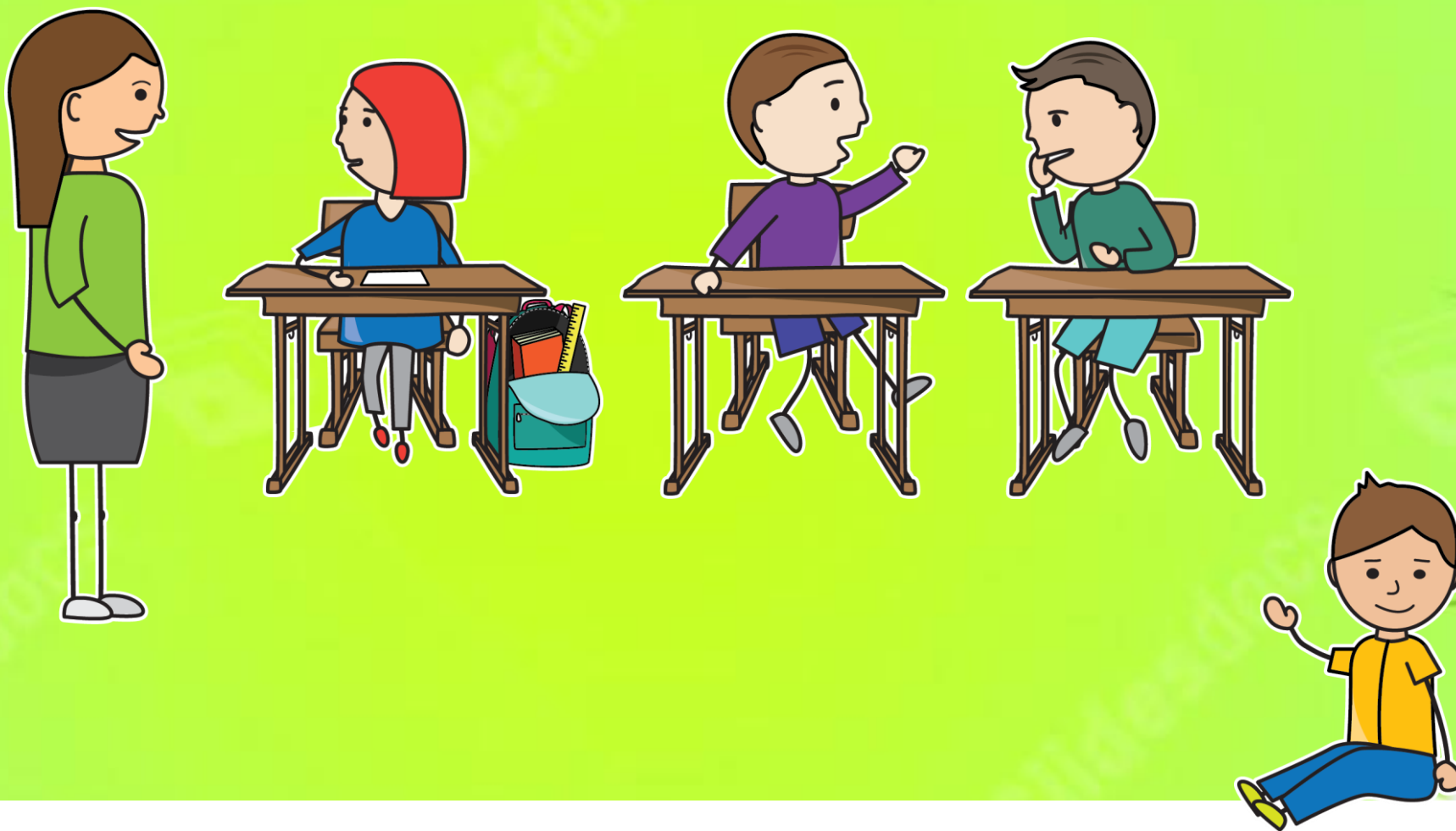
Formāts: Powerpoint + kustīgi elementi, titullapa.

Prezentē: 30.10.2024.

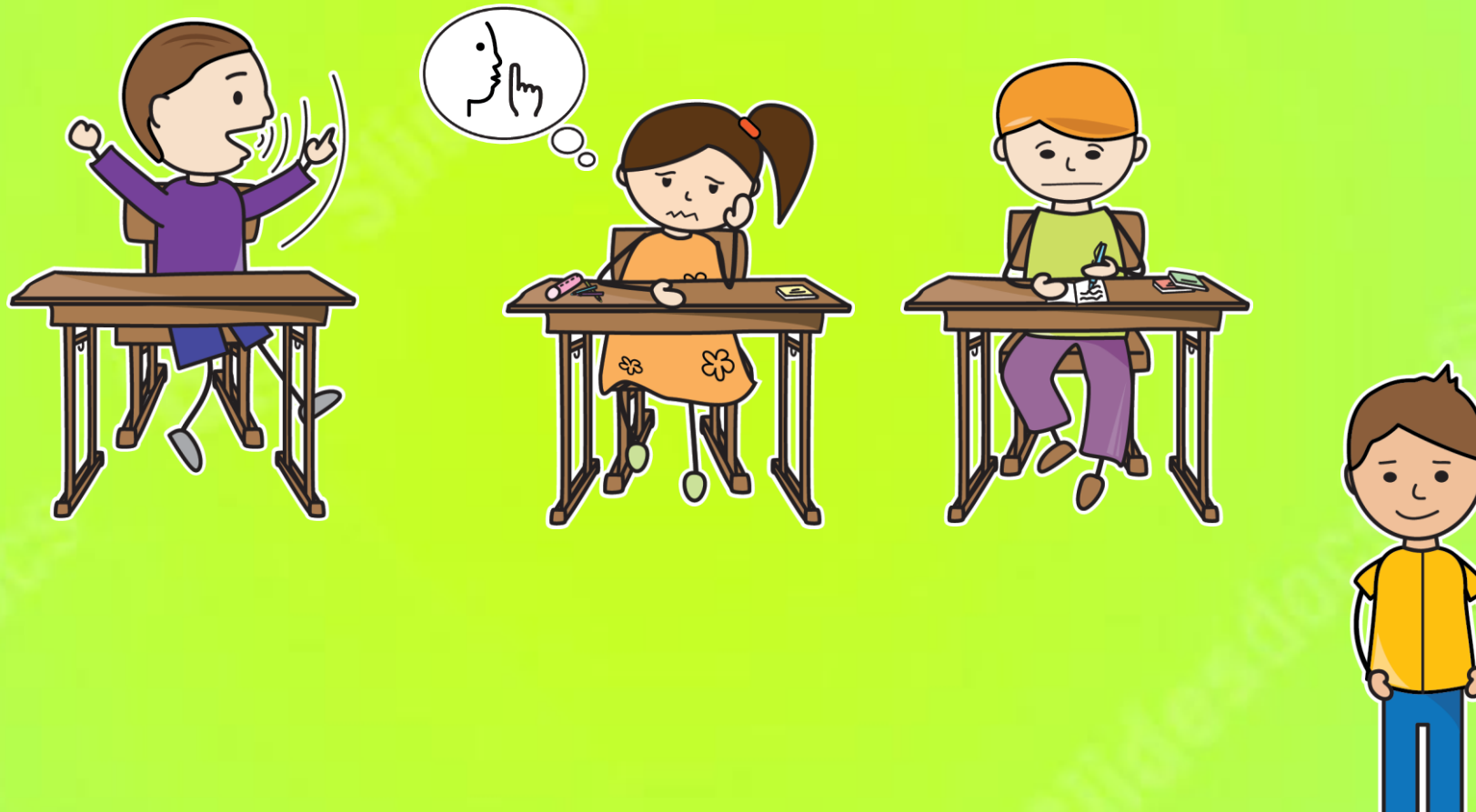
Sociālo stāstu – piemērs!

Balss tonis, skaļums

Bērnudārzā visi sarunājās cits ar citu. Bērni runājas savā starpā, sarunājas ar skolotājiem un citiem skolas darbiniekiem.

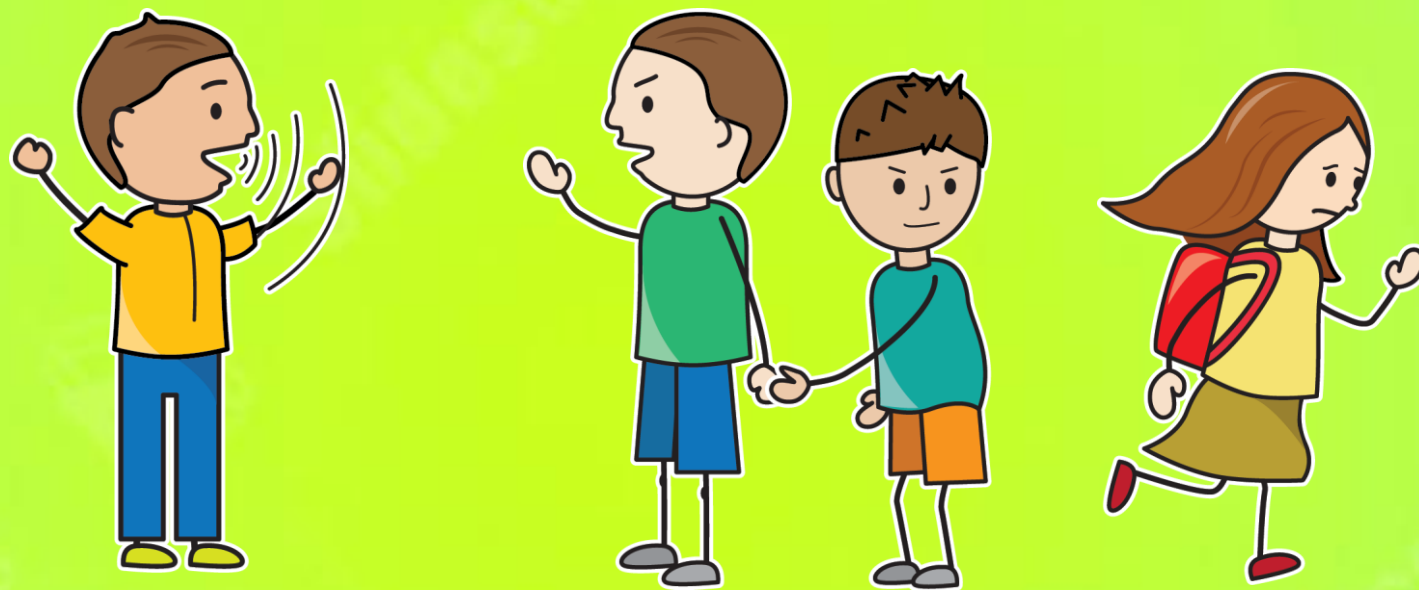
Dažreiz kāds bērns runā ļoti skaļā balsī vai pat kliedz, lai citi viņu sadzirdētu. Tad citi domā, ka viņš ir dusmīgs. Ar dusmīgiem neviens negrib draudzēties.

Arī es dažkārt runāju ļoti skaļi, un man aizrāda, lai es nekliežu.

Es runāju skaļi, kad man liekas, ka citi mani nedzird.
Es runāju skaļi, kad esmu uztraucies.

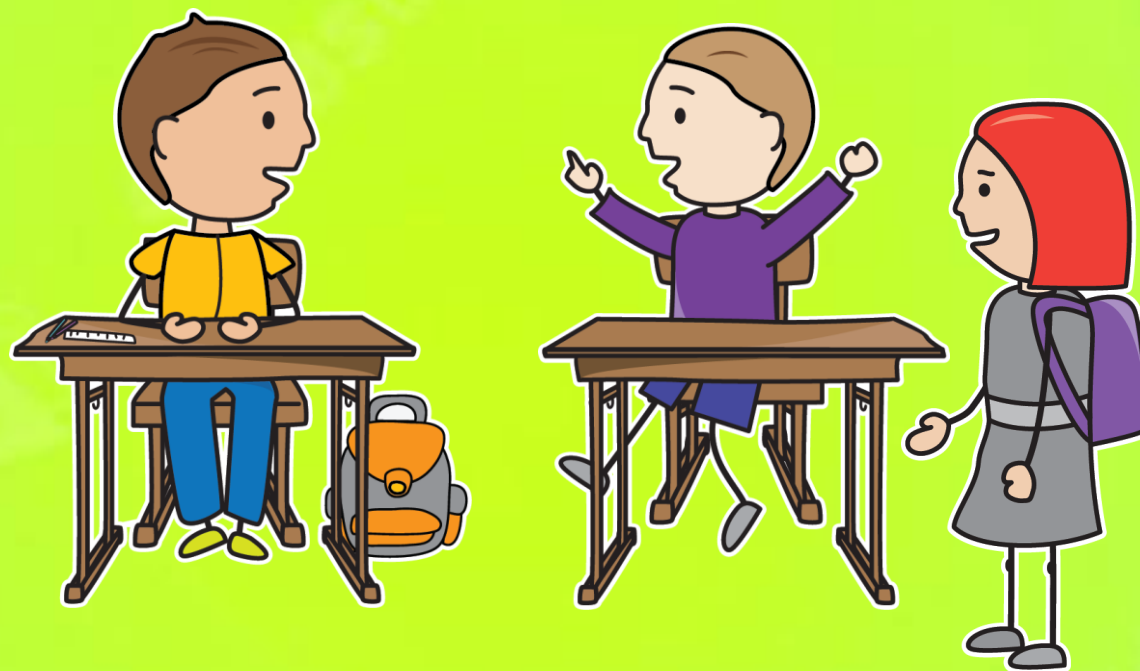
Kad runāju skaļi, citi domā, ka es dusmojos , un iet no manis prom.

Dažreiz es runāju pārāk klusu! Es runāju klusi, kad jūtos noguris, jūtos nedroši vai bailīgi.

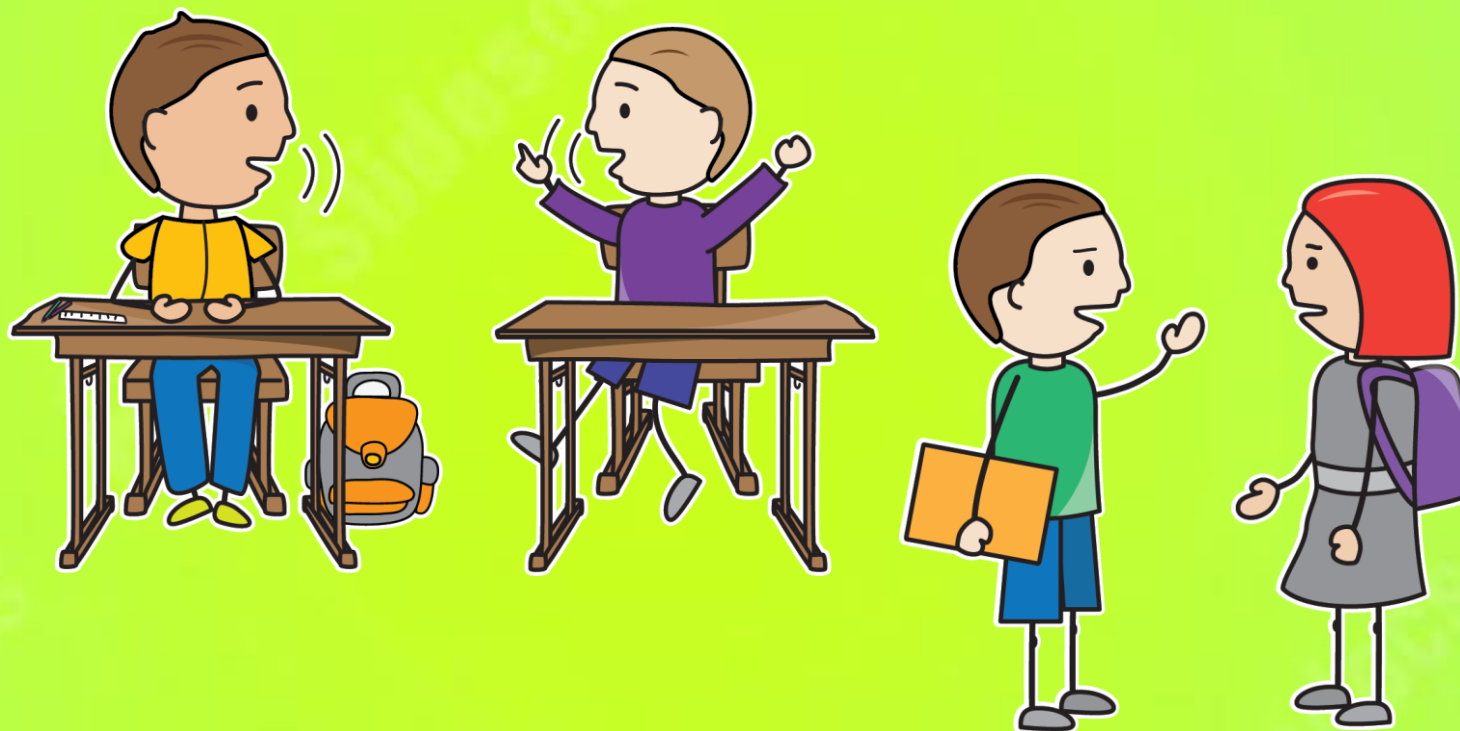
Citiem ir grūti sadzirdēt, ko es saku, un man lūdz runāt skaļāk. Reizēm man grūti saprast, cik skaļāk vai klusāk man jārunā.

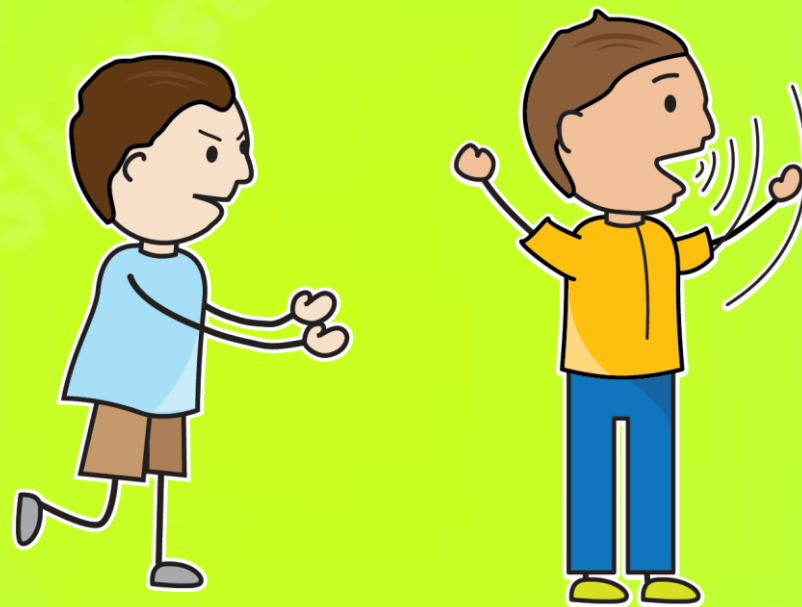
Vislabākās sarunas man izdodas, kad runāju „vidējā” balsī – tas nav pārāk skaļi un nav pārāk klusi.

Kad bērnu priekšā skaitu dzejoli, dziedu vai lasu grāmatu, es runāju daudz skaļāk.
Tādās reizēs tas ir labi, jo tad mani var sadzirdēt visā telpā.

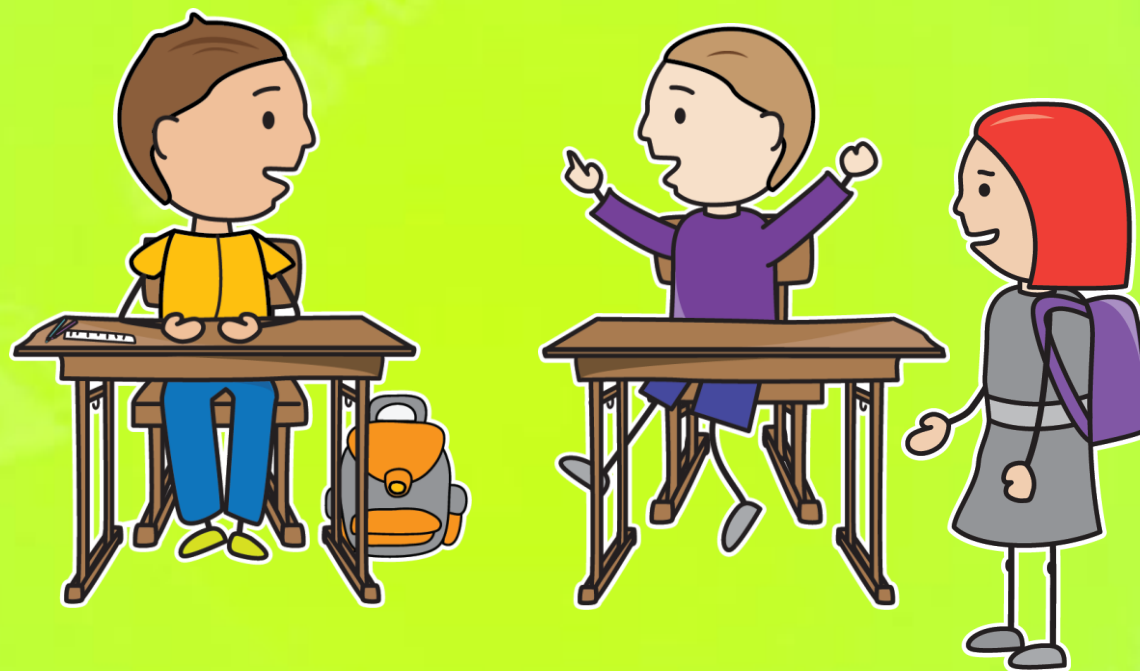
Es runāju skaļāk, kad apkārt ir daudz citu trokšņu. Arī citi bērni tad runā skaļāk, un mēs viens otru varam labāk sadzirdēt. Es nekliežu, tikai runāju mazliet skaļāk.

Kliegt drīkst tad, ja man draud briesmas. Ja esmu apmaldījies, lielā ļaužu pūlī vairs nevaru atrast savus vecākus, ja mani moka sāpes vai kāds man dara pāri.

Es runāju čukstus, ja apkārt visi runā čukstus, ja blakus kāds guļ, ja es atrodos kino vai teātrī vai citā vietā, kur visi uzvedas klusi.

Es zinu, cik skaļi vai klusi jārunā dažādās vietās. Tas ir patīkami maniem sarunu biedriem. Mums ir interesanti un varam sarunāties par visādām tēmām.